

»Capul Îl avea încununat cu multe diademe« (Apocalipsa 19,12)

Știți foarte bine ce Cap este acesta și istoria Lui minunată nu ați uitat-o. Un Cap, care odinioară se odihnea cu drăgălășenie, copilărește, la pieptul unei femei! Un Cap, care S-a plecat cu blândețe și de bună voie sub ascultarea unui tâmplar! Un Cap, care mai târziu a devenit o fântână a plânsului și a unui izvor de lacrimi (Ieremia 9,1; Evrei 5,7). Un Cap, a cărui »sudoare I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ« (Luca 22,44). Un Cap, care în cele din urmă, în lupta îngrozitoare a morții, rănit de cununa de spini, a scos strigătul de disperare al morții: »Lama Sabactani?« Un Cap, care după aceea a adormit în mormânt; și – Celui ce a fost mort iar acum este viu și trăiește în vecii vecilor (Apocalipsa 1,18), a Lui să fie onoarea – un Cap, care a înviat din mormânt și cu ochi strălucitori de iubire a privit spre femeia care plângea la mormânt. Acesta este Capul despre care vorbește Ioan în textul nostru. Cine s-ar fi putut gândi, că un Cap, a cărui față a fost batjocorită mai mult decât a oricărui om, un Cap, care a trebuit să sufere din partea furtunilor cerului și ale pământului mai mult decât orice față – acum trebuia încununat cu aceste multe diademe, glorificat cu aceste multe cununi împărătești!

Frații mei, să vă explice sfântul Ioan singur aceste înfățișări minunate. Vai, ochii mei nu au văzut încă gloria cerească, urechea mea nu a auzit încă cântarea supra pământeană, și eu sunt ca un copil mic, care stă pe culmile înalte ale munților, este copleșit la privirea măreției lor, mut și uimit. Rugați-vă pentru mine, ca să fiu în stare să spun câteva cuvinte, prin care Duhul Sfânt să vă mângâie inimile; căci dacă El nu mă ajută, sunt cu adevărat total fără ajutor. Stând sub binecuvântarea lui divină vrem să privim în sus la diademele minunate ale Domnului și Împăratului nostru. Diademele pe Capul Mântuitorului nostru sunt de trei feluri. În primul rând sunt diademe de Suveran, a căror mulțime împodobește Capul Lui. După aceea sunt diademe ale victoriei, pe care El le-a câștigat în unele bătălii îngrozitoare. Și în cele din urmă sunt diademe de recunoștință, cu care Adunarea Sa și toți ai Săi doresc să împodobească Capul Său minunat.

I.

Orice ochi al credinței să străpungă întunericul și să privească la Isus, care astăzi stă pe tronul Tatălui Său, și orice inimă să se bucure, când vede multele diademe de Suveran pe Capul Său. În primul rând și înainte de toate pe fruntea Lui strălucește diadema **Împăratului cerurilor**. Ai Lui sunt îngerii. Heruvimii și serafimii vestesc fără încetare lauda Sa. La un semn al Lui cel mai puternic al duhurilor își desface aripile cu încântare și duce porunca Lui până la cele mai îndepărtate lumi. El vorbește, și se face. Ascultarea cu bucurie așteaptă un semn de la El, plină de măreție este guvernarea Lui. Locurile dinaintea Sa sunt pline de duhuri fericite, care trăiesc din zâmbetul Lui, care beau lumină din ochii Lui și reflectă în glorie strălucirea maiestății Sale. Niciun duh din ceruri nu este așa de curat, ca să nu trebuiască să se plece înaintea Lui, niciun înger nu este așa de strălucitor, ca să nu trebuiască să-și acopere înaintea Lui fața cu aripile sale, atunci când se apropie de El. Da, și multele suflete mântuite se prosternă încântate înaintea Lui, înconjoară permanent tronul Său și cântă: »Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat« (Apocalipsa 5,12) și »care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său« (Apocalipsa 1,5), »să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda«, »Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor.« (Apocalipsa 5, 12,13) Ar fi suficient să fi împărat al cerului! Cei din vechime obișnuiau să împartă cerul, pământul și împărăția morții în diverse împărății, și să le atribuie conducători diferiți; și cu siguranță cerul ar fi suficient pentru un duh nemărginit. Hristos este Domn peste toate ținuturile Lui nemăsurate. El a pus pietrele prețioase, pe care este clădită cetatea, care are fundament puternic, al cărei Meșter și Creator este Dumnezeu (Evrei 11,10); El este lumina acestei cetăți, El este bucuria locuitorilor ei, și este plăcerea lor să-I aducă neîncetat laudă și onoare.

Dar lângă această cunună vedeți o alta. Este **diadema de fier a împărăției iadului**, căci și acolo Hristos are domnia absolută. Nu numai în gloria încântătoare a cerului, ci și în noaptea întunecoasă, de nepătruns a iadului stăpânește atotputernicia Lui, și domnia Lui absolută este recunoscută și acolo; lanțurile, cu care sunt legate duhurile condamnate, sunt lanțuri ale puterii Sale; incandescența care îi mistuie este incandescența mâniei Lui; razele pârjolitoare, care pătrund prin ochii lor și le fac inima să tremure, sunt fulgere din ochii Lui ca para focului. Nicio putere a iadului nu se poate compara cu El. Chiar și dracii Îi cunosc puterea. El leagă balaurul cel mare. Dacă El îi oferă o libertate temporară, El ține totuși lanțurile în mâna Sa și poate să-l rețină, pentru ca el să nu meargă mai departe, decât i se permite. Iadul tremură înaintea Lui. Chiar și gemetele celor condamnați sunt numai bocetul adânc spre glorificarea Lui. În timp ce cântările de laudă din cer vestesc bunătatea Lui, plângerile și oftaturile adânci ale iadului sunt ecoul dreptății Sale și al victoriei sigure asupra tuturor dușmanilor Săi. În felul acesta împărăția Lui este mai înaltă decât cel mai înalt cer și mai adâncă decât iadul. Dar și pământul acesta este o altă provincie a stăpânirii Sale. Oricât de mică ar fi această împărăție în comparație cu celelalte, totuși de pe acest pământ I-a răsărit probabil mai multă onoare decât de pe oricare alt ținut al stăpânirii Sale. El domnește pe pământ.

Pe Capul Lui strălucește **diadema creației**. »Toate lucrurile au fost făcute prin El (prin Cuvântul devenit trup); și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.« (Ioan 1,3). Glasul Lui a vorbit: »Să fie lumină!«, și a fost lumină. Prin puterea Lui s-au înălțat munții, și prin înțelepciunea Lui plutesc norii. El este Creatorul. Dacă vă ridicați ochii spre sferele înalte și admirați acele lumi de stele – El le-a făcut. Ele nu s-au creat prin ele înșile. El le-a împrăștiat ca pe scânteii din plinătatea atotputerniciei Sale; și ele strălucesc acolo susținute și purtate de puterea Sa. El a făcut pământul și pe toți oamenii, care locuiesc pe pământ, animalele de pe miile de munți și păsările, care veselesc atmosfera cu cântecul lor. A Lui este marea, El a făcut-o. El a întocmit leviatanul, și cu toate că acest monstru scormonește adâncurile, el este totuși numai o creație a mâinii Sale.

Unită cu diadema creației strălucește o altă diademă, **diadema providenței Sale**, căci El susține toate lucrurile cu suflarea gurii Lui. Toate s-ar destrăma în nimic, dacă nu ar fi susținute prin iradierea permanentă a puterii Sale. Pământul ar trebui să se atrofieze, soarele să-și piardă lumina, din cauza bătrâneții, și natura să slăbească cu trecerea anilor, dacă Hristos nu le-ar susține permanent cu puterea cuvântului Său. El trimite furtunile, care vuiesc, ale iernii; dar El le leagă iarăși și insuflă aerul primăverii; El aduce recolta aurie a verii și bucură toamna cu binecuvântarea Lui. Toate lucrurile cunosc voia Sa. Inima marelui univers bate prin puterea Sa; chiar și marea se întinde și se retrage prin El. Dacă El Și-ar retrage mâna, s-ar cutremura temeliile pământului: legăturile forței gravitaționale se desfac și stelele cerului cad pe pământ, așa cum un smochin își aruncă smochinele verzi (Apocalipsa 6,13), și toate lucrurile ar trebui să se dezintegreze în pustiul nimic.

Pe Capul lui se odihnește diadema providenței Sale. Și alături de ea strălucește **întreita diademă minunată a harului**. El este Împăratul harului; El dă, sau El ia înapoi. Fluviul harului lui Dumnezeu izvorăște din tronul Său; el domnește ca nemărginitul Dătător de har. El are cheile cerului, care deschide, și nimeni nu închide, care închide și nimeni nu deschide (Apocalipsa 3,7), El cheamă, și inima împietrită ascultă; El vrea, și inimile răzvrătite și pline de mândrie se pleacă; căci El este Domn peste oameni, și dacă El vrea să binecuvânteze, nimeni nu se poate sustrage binecuvântării. El este Domnul Bisericii în mijlocul duhurilor ascultătoare; și El domnește pentru Biserica Sa peste toate popoarele lumii, pentru ca să-Și adune un popor, pe care niciun om nu-l poate număra și care să se plece înaintea sceptorului dragostei Sale.

Aici trebuie să mă opresc, copleșit de maiestatea Persoanei pe care o privim; eu nu pot să descriu acea frunte, acele diademe strălucitoare; trebuie să mă prostern ca un serafim înaintea aceluia Cap încununat și să strig: „Sfânt, sfânt, sfânt ești Tu, Doamne, Dumnezeul Sabaot! Cheile cerului, ale

morții și ale iadului atârnă la brâul Tău; Tu ești mare și ești sublim, a Ta să fie gloria din veșnicie în veșnicie“!

Și acum, frați scumpi, ce spuneți voi la toate acestea? Nu vi se umple inima deodată de cu totul alte sentimente? Mi se pare, că aud pe cineva spunând: „Dacă așa este, dacă Hristos are cu adevărat toate aceste diademe de Împărat, pentru ce mă lupt zadarnic împotriva Lui?” Iubiți ascultători, probabil sunt printre voi unii care se împotrivesc lui Hristos. Ca și Saul din Tars, voi ați devenit „extrem de nechibzuiți” (Faptele Apostolilor 26,11) împotriva Lui. Soția voastră merge la Adunare, iar voi îi interziceți. Vă prigoniiți fiica, pentru că ea Îl urmează pe Isus. Voi urâți chiar și Numele lui Hristos, blestemați pe robii Lui, batjocoriți Cuvântul Lui. Dacă ați putea, ați scuipa pe slujitorii Cuvântului Lui și pe ucenicii Lui i-ați arde. Dar să știți, că voi ați dus o luptă, pe care cu siguranță o veți pierde. Cine s-a ridicat vreodată împotriva Lui și a reușit? Omule, du-te și luptă-te cu fulgerul și prinde în mâna ta trăsnetul, du-te și înfrânează marea și liniștește valurile și ține furtunile în mâna ta; și dacă ai făcut aceasta, atunci ridică-ți mâna neputincioasă împotriva Împăratului împăraților. Căci Acela, care odinioară a fost răstignit, este Domnul tău, și dacă I te împotrivesți, nu vei reuși. Vei pieri în răutatea ta cea mare și forța mâniei tale va lovi numai asupra capului tău. Am impresia că văd oștirea dușmanilor lui Hristos. Ei se răscoală, se sfătuiesc împreună: »Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor!« (Psalmul 2,3). Auziți voi, împotrivorilor, acel răs răsunător? Din întunericul tainic, de nepătruns al Locului Său preasfânt Iehova râde de voi. El își bate joc de voi. El spune: »Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion« (Psalmul 2,6). Veniți, voi dușmani ai lui Hristos, și sfărâmați-vă. Veniți cu puterea voastră cea mai îngrozitoare și sfărâmați-vă ca valurile infuriate, care se lovesc de stânca neclintită. El domnește, și El va governa; și voi va trebui să simțiți într-o zi puterea Lui. Căci »în Numele lui Isus trebuie să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ« (Filipeni 2,10).

Un alt gând, plin de o mângâiere dulce, se oferă duhului meu. Tu, cel care crezi, privește astăzi la Capul întreit încununat al lui Hristos, și bucură-te. Este providența împotriva ta? Oh, corectează-ți cuvintele de nemulțumire, tu te-ai rătăcit, Dumnezeu nu a devenit dușmanul tău. Providența nu este împotriva ta, căci Domnul Isus este Împărat, el cântărește încercarea și numără furtunile. Dușmanii tăi se pot ridica, dar ei nu vor avea succes împotriva ta – El îi va pedepsi cu lovituri. Treci tu prin foc? Focul este supus lui Hristos. Treci prin talazuri? Nici talazurile nu te vor îneca, căci iată, valurile sunt supuse glasului Unsului cel atotputernic. Oriunde ai fi chemat, tu nu vei putea merge niciunde, unde nu domnește dragostea lui Isus. Predă-te în mâinile Lui! Oricât de întunecate ar fi împrejurările în care te afli, El îți poate lumina cărarea. Dacă te înconjoară noaptea, cu siguranță El va aduce ziua. Încrede-te numai în El; lasă grijile tale mari și mici în seama mâinii Lui atotputernice, și vei vedea cât de plină de bunătate este inima Lui și cât de puternică este mâna Lui, ca să te scoată și să te facă minunat. Puneți toată încrederea în El, Împăratul tuturor împăraților. Veniți toți și aduceți fiecare sarcina voastră și puneți-o la picioarele Lui, și întoarceți-vă înapoi cu strigăte de veselie. Dacă inima vă devine grea, aduceți-o la El, sceptra Lui de aur, de domnitor, o va ușura. Dacă grijile voastre sunt mari, spuneți-I Lui plini de încredere; privirea Lui iubitoare poate să le împrăstie, și prin întunericul gros va străluci o lumină, și voi veți vedea fața Lui și veți vedea că totul este bine.

Știu, că nu există nicio învățătură mai prețioasă pentru o inimă de creștin, decât aceea despre puterea neîngrădită a lui Hristos. Mă bucur, că nu există întâmplare, că nimic nu rămâne pe cont propriu, că Hristos domnește peste toate. Dacă ar trebui să mă gândesc, că în iad ar fi un diavol, care nu ar fi supus lui Hristos, atunci m-ar apuca frica, că el m-ar putea duce la pierzare. Dacă ar trebui să mă gândesc, că ar fi împrejurări pe pământ, pe care Hristos nu le supraveghează, atunci ar trebui să mă tem, că aceste împrejurări m-ar putea nimici. Da, dacă ar fi un înger în cer, și el nu ar fi un supus al lui Iehova, atunci ar trebui să mă tem de el. Dar deoarece Hristos este Împăratul tuturor împăraților și eu sunt fratele Lui sărman, unul, pe care El îl iubește, eu arunc toate îngrijorările mele asupra Lui, căci El Însuși îngrijește de mine, și eu mă odihnesc la pieptul Lui și sufletul meu savurează siguranța, încrederea și pacea deplină.

II.

Dar Hristos are și multe diademe de biruitor. Primele diademe, despre care am vorbit, I se cuvin de drept. El este Singurul Fiu născut și Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu, și de aceea El posedă o moștenire de o bogăție care nu se poate măsura. Dar privit ca Fiu al Omului, El a devenit mare prin victoriile câștigate, și drepturile Lui și brațul Lui cel sfânt I-au câștigat triumful.

În primul rând Hristos poartă o astfel de diademă, pentru care mă rog, ca fiecare din voi s-o poarte. El poartă **diadema unui biruitor al lumii**. Căci așa vorbește El: »Îndrăzniți, Eu am biruit lumea« (Ioan 16,33). V-ați gândit vreodată, ce luptă îngrozitoare cu lumea a trebuit Hristos să învingă? Lumea a vorbit mai întâi. „Vreau să-L înăbuși, nimeni nu trebuie să-L cunoască” și ea a aruncat povara sărăciei asupra lui Hristos, ca astfel să fie apăsător. Dar El a strălucit în sărăcia Lui, și cămașa Lui fără cusătură a strălucit într-o lumină mai frumoasă decât talarele larg țevite ale cărturarilor. După aceea lumea s-a năpustit asupra lui cu amenințările ei. Odată L-a dus pe marginea unei prăpastii, ca să-L arunce în prăpastie (Luca 4,29); altă dată au luat pietre, ca să-Lucidă cu pietre (Ioan 10,31). Dar Acela, pe care sărăcia nu a putut să-L ducă în uitare, nici prin amenințări nu a putut să fie învins. După aceea lumea a venit cu lingușirile ei; ea a venit cu fața prietenoasă și I-a oferit o cunună. Au vrut să-L ia și să-L facă împărat; dar așa cum El a fost indiferent de ridurile de pe frunțile lor încruntate, tot așa a rămas insensibil la zâmbetul ei lingușitor. El a respins cununa ei; El nu a venit să stăpânească, ci ca să sufere și să moară. »Împărăția mea nu este din lumea aceasta«, a spus El, »Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat« (Ioan 18,36). Nu v-ați gândit niciodată cum lumea a ispitit 30 de ani pe Hristos? Acea ispitire de către diavolul în pustie nu a fost singura ispitire, pe care El avea să o îndure. Ispite de tot felul și de cea mai mare intensitate L-au înconjurat; lumea și-a epuizat depozitul de armament și a inundat pieptul Mântuitorului sfânt și curat cu toate săgețile ei; dar El a fost găsit cu totul curat, cu totul sfânt. Cu totul deosebit decât păcătoșii El a umblat în mijlocul lor fără să Se întineze; a mâncat cu ei, fără să se facă părtași chefurilor lor; a băut împreună cu ei și a rămas totuși totdeauna cu mintea clară; a avut parte de toate lucrurile nevinovate, ca și ei, și era un Om în lume, dar nu era un Om lumesc. El era în lume, dar El nu era din lume; sfânt și cu toate acestea în mijlocul ei; legat de neamul nostru prin legături strânse și totuși totdeauna despărțit și deosebit față de fiii oamenilor. Ce aș dori eu mai mult, frații mei scumpi, decât ca noi să putem imita pe Hristos în lupta cu lumea. Dar, vai, lumea câștigă de multe ori supremația asupra noastră. Uneori ne lăsăm atrași de lingușelile ei, și alteori tremurăm înaintea proastei ei dispoziții. Nădejde și curaj, credincioși dragi! Asemenea Domnului vostru, fiți adversarii lumii și biruiți-o, nu vă abateți, nu tolerați, ca picioarele voastre vigilente să fie surprinse. Fiți corecți în toate apăsările și constrângerile din partea ei și nu vă lăsați ademeniți prin ispitele ei. Așa a stat Hristos, și acum o minunată diademă împărătească de biruitor Îi încununează Capul, un trofeu al triumfului asupra tuturor forțelor unite ale lumii.

O altă diademă, pe care Mântuitorul o poartă, este aceea, că El a biruit păcatul. Păcatul a fost mai mult decât un joc simplu pentru creaturile de tot felul. Păcatul s-a luptat cu îngerii, și a treia parte din stele a căzut. Păcatul a atacat pe Adam cel desăvârșit și curând l-a biruit, căci el a căzut la primul atac. El a dus o luptă îngrozitoare cu Domnul nostru Isus, dar el și-a găsit Stăpânul în Domnul. Păcatul a venit cu toată mulțimea lui de ispite, dar Hristos S-a împotrivit și a biruit. Păcatul a venit cu groaza lui și cu blestemul lui. Hristos a îndurat, Hristos a suferit și în felul acesta a distrus puterea lui. El a primit în inimă săgețile otrăvite ale blestemului și a stins otrava fierbinte cu sângele Lui vărsat. Prin suferință Hristos a devenit Domn asupra păcatului. Capul șarpelui vechi este sub picioarele Lui. Nu există ispită, de care El să nu fi avut parte, și de aceea nu există niciun păcat pe care El să nu-l fi învins. El a învins răul în toate formele lui de manifestare și acum El stă veșnic ca Învingător prin suferința Lui minunată. O, frați scumpi, cât de minunată este diadema, pe

care El a obținut-o, care a îndepărtat pentru totdeauna păcatul nostru prin jertfirea de Sine. Sufletul meu în extaz face ca să-mi amuțească glasul, și din nou mă prostern înaintea tronului Său și ador în Duhul pe Garantul meu sângerând, pe Mântuitorul meu suferind.

Hristos poartă pe Capul Său încă o diademă, **diadema morții**. El a murit, și în ora aceea îngrozitoare a biruit moartea, a jefuit mormântul, a sfărâmat piatra, care încuia intrarea în peștera mormântului, a tăiat moartea în bucăți și a nimicit pe nimicitorul dintotdeauna. Hristos a apucat mădularele din față ale morții și le-a sfărâmat în praf în mâna Sa. Moartea și-a întins sceptrul asupra tuturor trupurilor oamenilor, dar Hristos a deschis porțile învierii pentru mântuiții Săi; și în ziua aceea, când El va pune trâmbița pe buze și va face să răsunе strigătul trâmbiței pentru înviere, se va vedea că Hristos este singurul Domn peste toate imperiile morții; căci așa cum a înviat Domnul, Mântuitorul nostru, tot așa vor învia toți ai Săi după El. Încă o dată: Hristos nu este numai Domnul lumii, Împăratul peste păcat și Suveranul asupra morții, ci El va fi și Suveranul peste Satan și împărăția sa. El a pășit față în față cu acest dușman de moarte. Lupta a fost îngrozitoare, căci Luptătorul nostru înaintaș a transpirat picături mari de sânge, care au căzut pe pământ; dar El și-a creat drumul spre victorie prin propriul Său trup, prin mijlocul luptei de moarte a sufletului Său. Înfrângătoare a fost lupta și agonia. Capul și mâinile, inima și picioarele erau rănite, dar Mântuitorul nu S-a dat înapoi. El a sfâșiat leul adâncului, ca și cum ar fi fost un ied, și a sfărâmat capul balaurului. Satan a înțepat pe Hristos în călcâi, Hristos însă l-a călcat în picioare și i-a strivit capul. Acum Hristos a luat robia roabă (Efeseni 4,8) și este Domn peste toate oștirile iadului. Minunată este această victorie! Îngerii repetă cântarea de biruință, mântuiții Lui Îi cântă; și voi, copii ai lui Adam răscumpărați prin sânge, preamăriți-L, căci El a biruit răul și iadul.

Dar Hristos mai are și o altă diademă, și aceasta este **diadema biruinței asupra omului**. Dumnezeu a vrut, iubiți ascultători, ca El să poarte pentru fiecare din voi o astfel de diademă. Ce luptă grea este, să lupți cu inima împietrită a unui om! Dacă vreți, ca un om să facă rău, cât de ușor îl veți duce să facă aceasta; dar dacă vreți să-l duceți la bine, cât de aspră este atunci lupta! Hristos a vrut să cucerească inima omului, dar omul nu a vrut să-L lase. Hristos a încercat în multe feluri cu omul; El l-a întristat, dar inima omului era tare și nu a vrut să se topească. Moise a venit și a spus: „Domnul meu, vreau să încerc, să văd dacă pot deschide inima omului!” și el a folosit focul și furtuna și ciocanul lui Dumnezeu, dar inima nu a vrut nici să se frângă, nici să se îndoie, și duhul nu a vrut să deschidă inima pentru Hristos. Atunci a venit Hristos, și El a spus: „Inimă tare, vreau să te biruiesc; o, tu, suflet de gheață, vreau să te topesc.” Și sufletul a zis: „Nu, Isus, mă împotrivesc Ție.” Dar Hristos a spus: „Eu o voi face totuși.” Și într-o anumită oră a venit la inima tare și a adus crucea cu Sine. „Privește, inimă tare”, a spus El, „Eu te iubesc, cu toate că tu nu Mă iubești, cu toate acestea te iubesc, și ca dovadă, privește aici, Eu vreau să atârן pe această cruce.” Și inima tare a privit, iată, deodată oameni sălbatici au pironit pe Mântuitorul pe cruce. Mâinile I-au fost străpunse, sufletul Lui a fost sfâșiat de durerile morții, și Isus a privit în jos spre inima tare și a spus: „Inimă tare, nu Mă poți tu iubi? Eu te iubesc, Eu te-am salvat de la moarte, și chiar dacă tu Mă urăști, Eu mor totuși pentru tine; dacă Mă refuzi din nou, Eu vreau totuși să te duc la tronul meu.” Și inima tare a zis: „O, Isus, nu pot să mai suport, vin după Tine; dragostea Ta m-a biruit, vreau să fiu veșnic supusul Tău; gândește-Te la mine, când vei veni în Împărăția Ta, și lasă-mă să mă număr printre supușii Tăi, și acum și în veșnicie.” Ascultătorii mei scumpi, v-a biruit Hristos? Spune-ți, este dragostea Lui puternică pentru voi? Ați fost constrânși să renunțați la păcat, atunci când dragostea Lui divină va rănit? „Eu, păcătosul cel mai negru, L-am batjocorit, Biblia Lui am lăsat-o în praf; sângele Lui scump l-am călcat în picioare, și cu toate acestea El a murit pentru mine și m-a iubit cu o iubire veșnică.” Cu siguranță, aceasta va dus pe genunchi, aceasta a obligat duhul vostru să strige:

„Iată, aici sunt, Tu Domn al slavei,
Du-mă sus la al Tău tron;
Lacrimi slabe, o dorință de copil,

Îți aduc, Tu Fiu de Om;
Unde ești?, unde ești?,
Căci făr' Tin' sunt lut, nu om.”

Dacă așa stau lucrurile cu tine, atunci te poți privi ca una din multele diademe, care sunt pe Capul Lui.

III.

Aceasta mă conduce la punctul al treilea, și aici doresc să vă rog din toată inima să fiți alături de mine în rugăciunile voastre, ca să fiu întărit în slăbiciunea mea, ca să privim împreună acest subiect.

Astăzi vestesc Cuvântul cu duhul meu cuprins de furtună și vijelie. Sunt timpuri când se vestește Cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie și plăcere și ai satisfacții mari din Cuvânt, dar astăzi nu pot primi nimic pentru mine, chiar dacă pot oferi ceva. Rugați-vă pentru mine, pentru ca Cuvântul să fie o binecuvântare pentru mine, pentru ca în slăbiciunea mea să se descopere puterea lui Dumnezeu.

Punctul al treilea se referă la **diademele mulțumirii**. Cu siguranță, dacă avem aceasta înaintea ochilor, putem spune: »Pe Capul Lui sunt multe diademe«. În primul rând toți marii lucrători din Adunarea lui Dumnezeu atribuie cununile lor lui Hristos. Ce cunună minunată va purta Ilie, omul, care a venit la Ahab, și când Ahab i-a zis: »M-ai găsit, vrăjmașule?« (1 Împărați 21,20), l-a muștrat în față – omul, care a luat pe prorocii lui Baal și nu a lăsat să scape niciunul, ci i-a înjunghiat la pâraul Chison (1 Împărați 18,40). Ce cunună va purta acela, care a fost răpit la cer într-un car de foc tras de cai de foc (2 Împărați 2,11)! Mai departe: ce cunună îi aparține lui Daniel, care a fost salvat din gura leului – Daniel, prorocul plin de râvnă pentru Dumnezeu! Ce cunună va străluci pe capul lui Ieremia, care plângea, și al convingătorului Isaia! Ce cununi vor împodobi capetele apostolilor! Ce cunună minunată va primi apostolul Pavel, pentru mulții ani de slujbă! Și apoi, prieteni scumpi, cum va sclipi cununa lui Luther și cununa lui Calvin; și ce cunună prețioasă va purta Withfield și toți acei bărbați, care au slujit lui Dumnezeu cu mult curaj și cu puterea Lui au alungat armatele prigonitorilor și au ținut sus stindardul Evangheliei în timpuri de necez! Da, dar vreau să vă atrag atenția asupra unui lucru. Ilie a fost răpit la cer, și unde se va duce el cu cea cunună, care i se va pune pe cap? Iată, el se duce la tron; acolo se oprește și depune cununa jos: „Nu mie, Doamne, nu mie, ci Numelui Tău să fie onoarea!” Priviți, cum vin profeții unul după altul și fără excepție pun cununile lor pe Capul lui Hristos. Priviți apoi la apostoli și la marii învățători din Adunarea lui Dumnezeu: toți se prosternă și își aruncă cununile la picioarele Aceluia, care prin harul Său i-a făcut capabili să învingă și să primească cununa vieții.

„Cine sunt aceia dinaintea tronului lui Dumnezeu,

Biruitoarii cu cununi de biruință?

Îi întreb: „Cum ați biruit?”

Toți, ca o singură gură,

Îmi dau vestea bucuriei:

„Mielului să-I fie onoare și mărire pentru aceasta,

Moartea Lui a fost biruința noastră

în lupta înverșunată și-n război,

Triumf, triumf!

Mielul de Paște, pe lemnul crucii,

A câștigat triumful pentru noi!”

Dar nu numai marii lucrători fac aceasta, ci și cei care au suferit mult. Ce minunat strălucește cununa de rubin a sfinților prigoniți și martirizați. Pe ruguri, pe locul de judecată, în arenele în

lupta cu animalele au biruit pentru Dumnezeu; și printre cei minunați ei sunt dublu minunați, cei mai frumoși din ceata celor puternici, care înconjoară tronul Celui preamărit. Ce cununi poartă ei! Trebuie să mărturisesc, că eu deseori îi invidiez. Este ceva fericit, să-ți duci viața în liniște; dar chiar dacă este o fericire, totuși nu este ceva de laudă. Cu cât mai mult este de laudă, să mori de moartea unui Laurențiu, care a fost prăjit pe un grătar înroșit, sau străpuns de sulite să-ți dai viața sau să-ți dai duhul cu membrele zdrobite pe scaunul de tortură sau pe roată! Ce sfârșit tragic, din pricina lui Hristos să rezști liniștit în mijlocul flăcărilor și cu mâinile împreunate să strigi cu bucurie: „Pot totul, pot chiar să-mi dau trupul să fie ars din pricina Numelui Său scump!” Ce cununi sunt acelea, pe care le poartă martorii sângelui! Un înger poate să roșească de rușine, dacă s-ar gândi cât de mică este demnitatea lui în comparație cu a acelora care s-au înălțat la cer în care de foc. Unde sunt însă toate aceste cununi? Ele sunt pe Capul lui Hristos. Niciunul din martorii sângelui nu-și poartă cununa; ei iau cununile lor minunate și le pun pe fruntea Lui – cununile de foc, cununile torturilor și toate celelalte cununi le văd strălucind acolo. Căci dragostea Lui le-a ajutat în nevoile lor; ei au biruit prin sângele Lui.

Și apoi, frați scumpi, gândiți-vă la o altă serie de cununi. »Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci« (Daniel 12,3). Sunt mulți oameni, pe care Dumnezeu i-a făcut iscușiți, ca să facă multe pentru Biserică și pentru lume. Ei dau și lor li se dă. Trupul lor nu cunoaște odihna, sufletul lor n-a cunoscut odihna. Ca valorile, umpluți de putere vie, sau atrași de alergători nevăzuți, dar fără încetare, au alergat de la o misiune la alta, de la o lucrare la alta. Ce cununi li se vor da, când vor apare înaintea lui Dumnezeu, când sufletele, care au fost mântuite prin lucrarea lor, vor intra împreună cu ei în Paradis; și când apoi vor striga: „Aici sunt, eu și copiii pe care mi i-ai dat!” Ce explozie de bucurie, ce onoare, ce laudă vor primi atunci aceia care au câștigat suflete! Ce vor face ei atunci cu cununile lor? Da, le vor lua de pe capul lor și le vor depune înaintea tronului pe care stă Mielul. Acolo ei se vor prosterna și vor striga: „Isuse, noi nu am putut salva, Tu i-ai salvat; noi am fost numai robii Tăi. Gloria biruinței nu ne aparține, ci ea este a Domnului nostru. Noi am recoltat, dar Tu ai semănat; noi am aruncat mreaja, dar Tu ai umplut-o complet. Toată lucrarea noastră Tu ai înfăptuit-o prin puterea Ta și prin puterea harului Tău.” Da, cu adevărat se poate spune: »Pe capul Lui sunt multe diademe.«

Dar iată, se apropie o altă ceată. Văd o oștire asemenea duhurilor heruvimilor care zboară înaintea tronului lui Hristos; și cine sunt aceștia? Nu-i cunosc. Ei nu sunt numărați împreună cu martorii de sânge; nu citesc numele lor printre apostoli; nu-i cunosc nici ca aceia care sunt scriși printre sfinții Dumnezeului cel viu. Cine sunt ei? Întreb pe unul din oștire: „Cine sunteți voi, voi minunaților, duhuri strălucitoare?” Căpetenia cetei răspunde: „Noi suntem miriadele de copii minunați, care aparțin familiei de sus: de la pieptul mamei am zburat drept la cer, împăcați prin sângele lui Hristos. Noi am fost spălați de stricăciunea moștenită și am intrat în cer. Am venit din toate popoarele pământului; din primele zile ale copilăriei istoriei popoarelor și până în timpul dezvoltării celei mai mari a vieții statului am venit aici în cete ca porumbeii la porumbarul lor.” „Și cum ați ajuns aici, voi micuților?” Ei răspund: „Prin sângele lui Hristos; și noi venim să-L încununăm pe El, Domnul peste toate!” Văd mulțimea nenumărată, care înconjoară pe Domnul, și văd, cum toți, zburând spre El, Îi așează cununile pe Cap și apoi încep să cânte din nou cântări de laudă, mai tare ca mai înainte. Dar acolo mai văd o altă ceată, care Îl urmează. „Și cine sunteți voi?” Răspunsul este: „Istoria vieții noastre pe pământ este total opusă istoriei acelor duhuri minunate, care au fost înaintea noastră. Noi am trăit șase zeci, sau șaptezeci, sau optzeci de ani, până când slabi și obosiți am mers în mormânt; deoarece am murit, în oasele noastre nu a mai fost nicio putere, părul ne-a încăruntit, și noi am fost plini de riduri și uscați de bătrânețe.” „Cum ați venit aici!” Ei răspund: „După mulți ani de luptă și alergătură în lume, de ispite și necazuri am intrat în cele din urmă în cer.” „Și eu văd cununi pe capetele voastre?” „Da”, răspund ei, „dar nu vrem să le păstrăm!” „Dar unde mergeți?” „Ne ducem la acel tron, căci cu adevărat cununile ne-au fost date prin har, căci numai harul a putut să ne ajute să rezistăm mulți, mulți ani furtunii.” Văd figurile sobre și demne trecând una după alta înaintea tronului și depunând acolo cununile lor la

picioarele Sale și apoi intonând în cântarea de glorie: »A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!« (Apocalipsa 5,13).

Și după aceea văd o altă ceată care îi urmează. Și cine sunteți voi? Răspunsul lor este: „Noi suntem cei mai distinși dintre păcătoși, deveniți mântuiți prin har.” Și aici vin: Saul din Tars și Manase, Rahab și mulți alții de seama lor. Și cum ați ajuns voi aici? Ei răspund: „Nouă ne-a fost iertat mult, am fost păcătoși mari, dar dragostea lui Hristos ne-a chemat, sângele lui Hristos ne-a curățit; și acum suntem mai albi decât zăpada, noi, cei care odinioară eram mai negrii decât iadul.” Și unde vă duceți? Ei răspund: „Ne ducem să depunem cununile la picioarele Sale și să-L încununăm ca Domn peste toate.” Să stau odată printre această ceată, iubite ascultător, este dorința mea cea mai aprinsă, speranța mea cea mai fericită. Spălat de mulțimea păcatelor, împăcat prin sângele scump, cât de fericită va fi clipa când voi lua cununa de pe cap și o voi pune pe Capul Aceluia, pe care Îl iubesc fără să-L văd, în care cred, în care mă bucur cu o bucurie negrăită, plină de desfătare și glorie. Și este pentru mine un gând fericit, când mă gândesc astăzi, că mulți dintre voi vor veni împreună cu mine acolo. Frați scumpi și surori scumpe, încă câțiva ani, și mulți dintre noi, care s-au strâns în fiecare duminică în locul acesta, vor intra în acea țară minunată; voi sfinți ai lui Dumnezeu, fiți gata, fără nicio excepție, să dați toată onoarea voastră Aceluia care este sfânt în vecii vecilor. „Ah, da”, spune puțin credinciosul, „dar eu mă tem, că niciodată nu voi ajunge în cer, și de aceea nu pot să-L încununez.” Da, dar puțin credinciosule, ști tu că una din cununile cele mai minunate, pe care le poartă Hristos, și una din cele mai strălucitoare, care împodobeste Capul Său, este tocmai cununa pe care prietenul meu puțin credincios o pune pe Capul Lui? Căci dacă credința mică ajunge în cer, el va spune: „Ah, de ce har am avut parte, că eu, cu toate că sunt cel mai mic din familie, am fost totuși păzit; că eu, cu toate că sunt ultimul între toți sfinții, nu am căzut în iad; că eu, cu toate că am fost cel mai slab între cei slabi, am fost bogat în putere, ca ziua.” Nu trebuie ca mulțumirea voastră să fie mare? Nu trebuie cântarea voastră de laudă să răsune mai tare, când apropiindu-vă de El veți depune onoarea voastră la picioarele Lui și veți striga: „Preamărit să fie Domnul meu Isus, care mi-a păzit sufletul în toate pericolele, și în cele din urmă m-a primit la El.”? „Pe Capul Lui erau multe cununi.”

Trebuie să vă pun o întrebare, scumpii mei ascultători: Aveți voi o cunună, pe care ați putea s-o puneți pe Capul lui Isus? „Da”, spune unul, „eu am una. Eu trebuie să-L încununez, deoarece El m-a salvat din ultimul necaz mare.” „Eu trebuie să-L încununez”, spune un altul, „căci mi-a păzit duhul, când eram gata să pier în deznădejde.” „Eu trebuie să-L încununez”, spune iarăși un altul, „căci El m-a încununat cu har și îndurare.” Mi se pare, că văd pe unul stând acolo, care spune: „Ah, de aș putea și eu să-L încununez! O, dacă El m-ar mântui, cu câtă plăcere aș vrea să-L încununez. O, dacă El ar vrea să mi se dăruiască, eu aș dori să mă predau cu bucurie Lui. Dar eu sunt prea nenorocit și lepădat înaintea Lui.” Nu, dragă frate, tu nu ești așa; dar îți vorbește inima și: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!”? Dorește și însetează sufletul tău după iertarea în sângele Mielului? O, atunci du-te după iertarea în sângele Mielului! O, atunci du-te cu încredere la El, chiar astăzi, și spune-I: „Isuse, eu sunt cel mai cu vază dintre păcătoși, dar mă încred în Tine”, și vorbind așa pui o cunună pe Capul Lui, care Îl face să se bucure ca și de cununa cu care L-a încununat mama Lui în ziua nunții Lui și în ziua bucuriei inimii Sale (Cântarea Cântărilor 3,11). Fă ziua aceasta ziua logodnei Tale cu El. Alege-L, ca El să fie pentru tine totul și în toate, și atunci vei spune cu bucurie: „Da, pe Capul Lui sunt multe diademe, și, și eu I-am pus o cunună pe Cap, și voi mai adăuga în curând încă una!”

Dumnezeu să dea binecuvântarea Lui pentru aceasta, din pricina lui Isus! Amin.